

JADRANKA MATIĆ-ZUPANČIČ

JADRANKA MATIĆ – ZUPANČIČ

Pesmi

Insulae

Je prepredeno ozračje
z zlatimi pikami
otoške avre.

Je morje
zbrsteno
od rok
belega lotusa.

So nevidni hribi
vzdolž
morske Anapurne.

Je razžarjena
sled
ledenih višin
v razgretih izbah
Knososa.

Joga nidra

Dotikam se s prsti,
s konicami se dotikam
topih predmetov,
a zvenečih, glasnih.

Tako morje razburka
svojo sladko kri,
tako jo iz globin potegne
na svetlo jasnino.

Kot iz vulkana
lava privre v pepel,
prepoji vse
robove, stene, zrcala molka.

Zdaj je dežela Inkov
pod globoko vodo
negibnih rož.

S svetlobnim mečem režem
okruške dneva kot okruške srca.
Vsak bo tišji.

Zapahni vrata

Zapahni vrata.
Na stežaj odpreti
žrelo molka.

Besede pustiti
zunaj.
Na predpražniku
bedenja.

Rabiti
jezik kretenj.
Rabiti tuje
oči
za temo
znotraj sebe.

Zapahni vrata.
Sebi v jeziku.
Iznajti drug govor,
ki svet razpira
kot zapognjen
vrt.

Kondor

Kot zračni Odisej
zapuščam
zdaj to,
zdaj ono
deželo.

Nad zasutim
oceanom
pojem
z zavezanimi
usti.

S porezanimi
krili
široko in opojno
letim
čez
notranje robove
morja.

Moje daljave
na novo
razmeščajo
samo
palačo
vetrov..

Otok

Oblikujem otok,
skulpturo skalnato,
z vročimi krili galebov,
s temnimi skritimi votlinami,
z osamelo oazo cedrov
in z nenehno željo
po neustavljivem
škržatovem petju.

Oblikujem otok,
trdno zasidran
v strašni lupini morja,
izgubljen sredi
penečih, divjih valov
in nenehno gibek
v svoji zapozneli
borovi senci.

Oblikujem otok,
kot sled odhajajoče ladje,
razžarjene jedkanice,
v sobi, ki je sama
odprto, ranljivo morje,
ki trdo zaklepa,
tvoje razkošno
razprte dlani.

Strjevanje

Kratek čas, kratek hip
prehajanja v tvarno.
Tako koagulira sonce
v vročo zbrst.

Tako besede naplavljene
vržemo v retorto.
Z vsemi kemičnimi pripomočki,
z vsemi kosmiči smisla-nesmisla,
z vsemi razbarvanji različnih tkanin.

Je vse to še ne prehojen gozd?
Je vse to še ne preelektreni gib?
Je vse to še ne povsem iznedrjena arija?

Ta divjost v roži,
neprečiščenost v mineralu,
ki že pozna pot
brusilnega noža
in besedi jemlje
sredico nepredihanih
sestavin.

Sel

Govoriš z zmrznjenim glasom.
Zelo hitro.
Zelo hipno.
Hraniš se z mojim spanjem.
Nikoli ne vem,
kdo si.
Tisti od danes,
tisti od včeraj.
Tisti, ki polaga roke,
tisti, ki se odmika.
Prihajaš iz ozvezdja
jasnih senc egipčanskega neba.
Tvoja magnetna polja
so zasuta usta
v glasbenem igluju
Hada.

Pot

Moraš iti za pesmijo
skozi njen nepovedni smisel.
Kot da bi stopal skozi dež
in bi z druge strani oblakov
čutil drugačno nebo.
V okrogolino segajoče piramide,
stožce, brazgotine časa
in krotke napovedi
vseprisotnega užitka.
Namenjene drugim,
namenjene drugemu tebi,
ki še nisi tostran morja
predihal vse gorske
krhke vzpone
in vratolomna znamenja.

Imeti uro

Imeti uro, ki napoveduje.
Vsekakor imeti uro
in strnjeni čas pozabe
in strnjeni čas, ki pozablja
zlato nemir oktobra,
njegov dišeče omamni sad.
Na mizi bom razporedila
predmete,
pazljivo bom izmerila njihove
sence, želje po temnem razcvetu.
Tukaj bo zrelo jabolko,
tam dišeče grozdje,
ob strani steklenica vina.
Spomnila se bom
ure Salvadorja Dalíja,
ure v obliki lista,
ure, ki beleži utrip nepredvidljivega
odtekanja,
rada bi jo
nevidno vključila v kompozicijo
slike,
a ne znam jasno postaviti
meje trenutka krhke večnosti.